

HARLEQUIN

AJALOLINE ROMAAN

*Sõduri sünge
saladus*

SARJA „RELVAENNAD” ESIMENE RAAMAT

Marguerite Kaye

Marguerite Kaye
The Soldier's Dark Secret
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2015 by Marguerite Kaye
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M11301715
ISBN 978-9949-25-830-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on
saadaval veebipoest www.ersen.ee.

Esimene peatükk

Inglismaa, august 1815

Wäike kobar naise ja räpased lapsed, kes nende seelikusabadesse klammerdusid, vahtisid teda otsekui üksainus päraniilmne ja pilgutamatu, keeletu ja liikumatu hirm. Ainult emade kaitsvate sõrmede kramplik klammerdumine laste õlgade ümber reetis nende õuduse kogu ulatust. Ta oli harjunud surmaga lahingus, kuid see oli küla, mitte lahinguväli. Ta oli harjunud vaenlase inimohvreid nägema, aga need siin olid tsiviilisikud, naised ja väikesed lapsed...

Jack Trestaini hingamine muutus kiireks ja pinnapealseks, kui ta oma korduva õudusunenäo krampides viskles ja pöörles. Ta vähkres higist märgadel linadel. Ta teadis, et see on uni, kuid ei suutnud ärkata. Ta teadis, mis järgneb, kuid ei saanud seda takistada kogu õuduses lahti hargnemast.

Tema saapad krigisesid karedal päikesekuival rajal, kui ta läbi küla kõndis, aju tuim, võimetu mõistma, mida silmad talle ütlevad. Päike kõrvetas ta kukalt. Ta oli kaotanud

mütsi. Üks kõhn kana kaagutas valjusti, joostes ta eest üle tee ja pannes ta komistama. Kuidas oli sõjaretk niisuguseks hävinguks muutunud? Kuidas olid tema informatsioon, tema väärtuslikud, hoolikalt kogutud teadmised vaenlase liikumisest nii ebaõiged olnud?

See oli võimatu. Võimatu. Võimatu. Need sõnad kajasid ta peas ikka ja jälle. Ta kuulis oma kaaslaste hääli, haugatatud käsklusi, kuid tundis end täiesti üksi.

Toiduvalmistamise tuled põlesid veel. Suurest, tahmast mustunud katlast tõusis ürtidega maitsestatud moorprae isuäratavat lõhna liikumatusse, ebaloomulikult vaiksesse õhku. Ta ei olnud eilsest saadik sünninud. Ta tundis äkki hundiisu.

Samal ajal kui ta kõht korises, sai ta teadlikuks teisest, kõigest muust läbi tungivast lõhnast. Rauamaitsest. Eksimatult iseloomulikust kuivanud vere lõhnast. Ja veel ühest lõhnast. Söestunud liha magusläägest lehest.

Kui see talumatu kombinatsioon tema kurgupõhja kõrvetas, hakkas Jack pidurdamatult öökima, tühjendades oma sisikonna lähedal asuvasse kraavi otsekui kogenematu noorsõdur. Üks spasm teise järel raputas teda, kuni ta pidi klammerduma pilbasteks purunenud puu kõrbenud tüve külge, et ennast püsti hoida. Värisedes, vappudes ei olnud tal aimugi, kui kaua oli tütarlaps tema kohal seisnud ...

Kukkumine äratas ta. Ta oli oma magamiskambri põrandal, padi kramplikus haardes. Ta oli pea vastu öökappi löönud. Veekann oli ümber kukkunud ja purunenud. Toatüdruk peab teda kindlasti üheks kõige kohmakamaks külaliseks, kellega ta iial on kokku puutunud. Öösärk oli kannusisust läbimärg lisaks ta palavikulisele higile. Ta pea tuikas,

lõualuu valutas, samuti randmed käte rusikas hoidmisest. Jack ajas end kurnatuna jalule, lükkas kardinad eest ja vaatas taskukellalt aega. Kell oli pisut viis läbi. Tal oli õnnestunud kaks tundi magada.

Väljas kattis hommikuudu sümmeetrilisi muruplatse, mis ääristasid sõiduteed. Avanud aknatiiva pärani, kallutas ta end välja, hingates katkendlike sõõmudega värsket õhku. Niiske, magusa rohulõhnaga õhk, mitte kaugete maade tolmune, kuiv vine, mis tungis kopsudesse ja kurgupõhja, olles nii liikumatu, et kõik lõhnad jäid pidama ja sa kandsid neid hiljem mitu päeva oma riietes.

Jack neelatas pingsalt ja pigistas silmad kõvasti kinni, püüdes tõkestada soovimatuid mälestusi. Hinga aeglaselt. Üks. Kaks. Kolm. Neli. Ava silmad. Niiske õhk, mis ei lõhna millegi muu kui ainult kaste järele. Hinga veel. Ja veel.

Pagan võtaks! Sellest oli möödunud kaks aastat. Ta peaks nüüdseks sellest üle olema. Või kui mitte üle, siis peaks ta suutma seda ohjata. Ta oli armees täiesti hästi hakkama saanud – enam või vähem. Ta oli sellega toime tulnud – enamasti. Funktsioneerides – üldkokkuvõttes. Ta ei olnud enesevalitsust kaotanud. Ta oli suutnud oma meeoleolu ohjata. Ta oli suutnud isegi magada, ehkki peamiselt ränkadest kohustustest tulenenud kurnatuse tõttu. Alles nüüd, mil ta oli tollest elust vaba, tollestsamast elust, mis oli vastutav teda vaevava süütunde tekitamise eest, painas see iga tema ärkamise ja uinumise hetke.

Armas jumal, ta ei tohi enesevalitsust kaotada nüüd, mil see kõik on viimaks minevik. Ta peab majast välja saama. Ta peab selle lõhna oma peast välja saama. Kehaline

tegevus, see on see, mida ta vajab. See oli varem aidanud. See aitab jälle. Ta peab panema selle taas aitama.

Tema käsivars oli pärast mitut nädalat just eile viimaks vabastatud kohmakast lahasest. Jack painutas sõrmi, nau-tides tekitatud valu, varbad vaibal kõverdumas. Ta oli valu ära teeninud. Neetult rumal asi, mida teha, kukkuda hobu-selt, kui tema õlg oli hiljuti Prantsuse musketist lõhki käristatud. Niiviisi olukorda veelgi halvemaks tehes.

Võta asja rahulikult, oli tohter talle eile soovitanud, meenutades, et ta ei saa võib-olla kunagi oma endist jõudu tagasi. Justkui talle oleks vaja seda meenutada. Justkui sellel oleks nüüd tähtsust. „Justkui millelgi oleks tähtsust,“ pomises Jack omaette, tõmmates öösärgi seljast ja pannes ülle miinimumi vajalikke rõivaid, enne kui majast vaik-selt välja astus.

Päike hakkas udu hajutama, kuivatades kaste rohul läi-kima, kui ta kiirel sammul läbi oma vanema venna mõisa korrapärase aia teele asus. Jack oli Egiptuses tegevteenis-tuses olnud, kui nende isa suri, ja Charlie oli päranduse saanud. Vahepealsetel aastatel, millest Jack oli peaaegu kõik veetnud välismaal ühel või teisel sõjakäigul, oli Charlie nende lapsepõlve kodumajale kaks tiiba juurde ehitanud ja tema naine Eleanor peaaegu viimase kui ühe ruumi ümber kujundanud. Siiski oli park siiani puutumata jää-nud. Mõne nädala pärast algab suur maastikukujunduse programm ja mõisaümbrus muudetakse teistsuguseks. Järv, mille poole ta nüüd läbi ülekasvanud ja varsti väljajuurita-vate taimeskulptuuridega aia suundus, lastakse tühjaks, süvendatakse ja kujundatakse millekski, mis ilmselt näeb välja looduslikum.

Ta seisis kõrkjaisse kasvanud kaldal, hingates sisse lapsepõlvest tuttavaid lõhnu: värsket rohulõhna, kuslapuu külluslikku hõngu ning järvelt tuleva mudalõhnaga vürtsitatud mädanevate taimede lehka. Sel kellaajal polnud ümberkaudu kunagi kedagi. Olid ainult Jack ja pardid ja mis tahes kalad, kes mudases järvevees elasid.

Vabastanud end kiiresti oma vähestest rõivastest, tõstis ta käed kõrgele pea kohale, hingas sügavalt sisse ja sukeldus pea ees vette. Kuigi pinnal oli vesi üsna soe, oli see sügavamal nii külm, et pani Jackil hinge kinni. Kui ta silmad avas, nägi ta vaid vee peal hõljuvaid kõrkjaid ja oksid, surnud lehtede ja muda segu seal, kus ta vette sulpsatas. Ta tõusis raskelt hingeldades pinnale, suundus siis järve keskkoha poole, nõrgenenud parem käsi muutis ta edasi liikumise vildakaks, sundides vasakut kätt seda kompenseerima, kuna ta oli ühele küljele kaldu nagu suurtükipaati, mida on tabanud veelune mürisk.

Ignoreerides äsja paranenud luumurrust põhjustatud valupisteid ja haavatud õla tuikavat valu, surus Jack hambad kokku ja hakkas läbitud vahemaid loendama. Ta ei peatu enne, kui on liiga kurnatud, et jätkata.

Celeste Marmion ei olnud samuti magada saanud. Kütkestatuna inglise hommiku pehmest valgusest, mis nii väga erines eredast lõõmast Côte d'Azur'is, kus ta oli üles kasvanud, oli ta kiiresti riietunud, haaranud ploki ja söepliiatsid, otsustades tutvuda Trestaini mõisa ümbrusega, enne kui pererahvaga hommikusöögil kohtub. Kui ta eelmisel hilisõhtul saabus, oli põgus mulje, mille ta oli saanud oma

tööandjatest, Sir Charles ja leedi Eleanor Trestainist, üsna sarnane sellega, mida ta oli oodanud. Mees oli täiuslik džentelmen, üsna otsekohene, üsna nägus, tema naeratus oli lahke, kuigi tema käitumisviis kaldus olema ülespuhutatult pidulik. Tema abikaasa, sale ja väga pikka kasvu, pika nina ja intelligentse pilguga naine, meenutas Celeste'ile ülirutuvat inglise hurta. Leedi Eleanor ei olnud kaugeltki nii külalishalke kui tema abikaasa, see jättis Celeste'ile selge mulje, et ta tekitab oma perenaises seltskondlikku kimbatust, sest kuigi Sir Charles oli maastikumaalijat tervitanud kui lugupeetud külalist, paistis leedi Eleanor teda tööjõuna käsitlevat.

„Mis on mu jaoks kena küll. Ma olen siin isiklikel põhjustel, mitte pärisorja mängimas selleks, et anda järele seltskonnasnoobile. Suures plaanis on leedi Eleanor täiesti tähtsusetu,“ pomises Celeste omaette, astudes läbi hunnitu, kuid kohutavalt hooletusse jäetud taimeskulptuuride aia. Ta suutis vaevu uskuda, et on viimaks Inglismaale jõudnud. See oli olnud tema eesmärk juba alates jaanuarist, mil ta oli tolle saatusliku kirja saanud. Vaatamata sellele, et nad olid juba aastaid teineteisele võõrad olnud, oli see olnud kohutav šokk, et ta oma ema enam kunagi ei näe. Ta oli arvanud, et on ema külmusega täiesti harjunud, aga pärast ema surmast teadasaamist oli Celeste mõned päevad ringi käinud, haaratuna emotsioonide keerisest, mis tabas teda peaaegu füüsilise jõuga.

Kuid ta oli kiiresti tasakaalu tagasi saanud. Lõppude lõpuks, nii kaua kui ta mäletas, oli ema tema elust rohkem puudunud, kui sellest osa võtnud, isegi enne seda, kui Celeste kümneaastasena kalgilt internaatkooli saadeti.